Ч. 305 (13.504). Львів, субота 18. листопада 1933. Pocztowa opłata zapłacono ryczałtem. Рік LVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“ Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар. Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

Переговори Франції з Німеччиною?

Вислід закордонно-політичної дебати французького парляменту, як найбільша сенсація політичного дня.

Львів, 16. листопада 1933.

Найбільшою подією міжнародного політичного дня є безумовно велика дебата у паризькій палаті депутованих, присвячена в цілости проблемі французько-німецьких взаємин, себто по суті проблемі стабілізації відносин і мира в середній і західній Европі. Дебата, в якій велике експозе виголосив і міністр закордонних справ Поль Бонкур і премієр Сарро, була тим цікавіша й авторитетніша, що відбулася під безпосереднім враженням висліду недільних виборів та плебісциту в Німеччині, що дали — як ми про це на цьому місці своєчасно писали — величезну не лише цифрову, але й моральну побіду урядові Гітлера. Закінчилася та дебата побідою уряду Саррота, що отримав довіря більшістю 395 голосів проти 194 та якого резолюція в справі „збереження і поширення приязни Франції“ зібрала аж 545 голосів проти 11. Однак не йшло тут про словесні бої довкола позиції уряду та про втримання при владі Сарротa чи викликання ще одної кабінетної кризи (при французькій парляментарно-партійній системі — найзвичайніше явище). Річ ішла тут про відповідь Франції на виступ Німеччини з Ліги Націй, про французьке становище до збанкротованої конференції розброєння та взагалі про те, як Франція уявляє собі дальшу свою ролю у ході світових подій, що зупинилися на великому роздоріжжу. А що і парляментарна дебата і поважна паризька преса у своїх коментарях не обмежилася до пустих фраз чи само-то лише побренькування шаблею, але дійшла до поважних практичних висновків, — то справді виправдує вона те величезне зацікавлення, яке викликала.

При всіх різких словах під адресою німецького войовничого духа й ексклюзивности німецького гітлеризму та при всіх рішучих заявах про зберігання мілітарної могучости Франції, як найкращої гарантки безпеки, керманичі Франції і виразники її прилюдної опінії сказали теж чимало дечого в зовсім іншому тоні. „Нинішні події у Німеччині слід оцінювати об'єктивно, не забуваючи одночасно про силу Франції, її союзи і приязни“. „Все те не стане на перешкоді, щоби докладно розглянути кожний новий конкретний проект“. „Франція, маючи до вибору політику сили та політику міжнародньої співпраці, вибрала ту останню дорогу“. „Пакт льокарнеський зберігає свою вартість“. „Франція зовсім не змагає до політ. оточення Німеччини“. „Кожну конкретну німецьку пропозицію Франція льояльно розгляне“. „Виміна думок повинна відбутися в дипльоматичній дорозі, користаючи з того, що обі держави мають своїх представників“. Вправді „кожна умова між Францією і Німеччиною мусить бути узгіднена з рамцями Ліги Націй“, але „індивідуальні умови легко узгіднити з загальною умовою“. „Навіть Заара не ділить Франції й Німеччини...“

Таке казав керманич закордонної політики Франції Поль Бонкур, а премієр Сарро радив „зберігти зимну кров“, присягався, що не допустить ніколи до найменшого ослаблення безпеки своєї батьківщини та — в цілости підтвердив заяву свого міністра, додаючи від себе, що „уряд не залишиться глухим на ніякий поклик, що служитиме справі“.

Здається, що точку над „і“ повищих офіціяльних заяв поставив „Матен“, який добачує три можливости дальшої закордонної політики Франції: 1) дорога сили, проповідана марш. Фошем, дорога стосування санкцій при найменшому нарушенні міжнародніх договорів з боку Німеччини; 2) дорога безпосередніх розмов з Німеччиною без ніяких третіх держав, без ніяких посередників; і 3) дорога Женеви, при втримуванні за всяку ціну системи дотеперішніх політ.-військових французьких союзів. І розглядаючи практичні можливости всіх трьох доріг — „Матен“ радить ясно і без обиняків увійти в безпосередні переговори з німцями!

Цей французький голос не є відокремлений. „Пті Парізіен“ взиває Німеччину виразно окреслити свої вимоги. „Евр“ і „Репіблік“ заявляються теж за безпосередніми розмовами. Очевидно, що цілий ряд інших часописів каже що інше, не вірить в можливість порозуміння з Німеччиною та рахує на протинімецький міжнародній фронт, — а проте на тлі цитованих висновків офіціяльних представників Франції найбільше значіння має саме голос „Матена“.

В той спосіб оцінює теж французьку дебату німецька преса, яка з її висліду вдоволена. Польська преса підкреслює — як звичайно — антинімецькі звороти, але навіть краківський „ІКЦ“ приніс огляд паризької преси під характеристичним наголовком „Франція розпочинає розмови з німцями“, а б. сен. Козіцький з „Газ. Варшавскої“ бачить уже французьку „капітуляцію“.

Таким робом вже може найближчий час принесе радикальний зворот в европейській ситуації. Додаймо: остання телеграма каже про відвідини польського посла Ліпського в Берліні у Гітлера, як про зовнішній знак офіціяльних польсько-німецьких переговорів!

КОМУНІКАТ

В СПРАВІ ВИБОРІВ ДО МІСЬКИХ РАД.

Екзекутива Українського Національно-Демократичного Обєднання на своєму засіданні в дні 14. листопада 1933. радила над ситуацією, витвореною наслідком розписання виборів до міських рад на терені Галичини, і рішила візвати партійні організації на місцях і загал українського громадянства повести підготовку цих виборів та зокрема допильнувати всіх виборчих чинностей як списків виборців, рекламацій і т. п.

Над справою виборів до міських рад радитиме Центральний Комітет у Львові в дні 18. листопада ц. р. і по цім засіданні будуть подані дальші інструкції.

Львів, дня 15. листопада 1933.

ЗА ЕКЗЕКУТИВУ УНДО:
Д-р Дмитро Левицький в. р., голова.
Володимир Целевич в. р. головний секретар.

—o—

Доля Народнього Дому.

ПІСЛЯ ДИМІСІЇ КОМ. МИХ. БАЧИНСЬКОГО.

Довідуємося, що 10. ц. м. львівське воєвідство приняло остаточно димісію посла Михайла Бачинського з комісарського посту в Народнім Домі. Справа його наслідника, як і форма наслідства ще не вирішена, тому всякі вістки у пресі на цю тему передчасні. Відомо тільки, що остаточне рішення в справі дальшої долі Народнього Дому у Львові застерегла собі Варшава.

За національне виховання нашої дітвори.

Стаття дискусійна.

На повищу тему помістив п. Ярослав Татомир на сторінках „Діла“ (див. числа: 48, 69, 238 і 284. за 1933 рік) чотири незвичайно змістові та актуальні статейки, на які досі ніхто не відгукнувся, хоча Редакція зазначила, що вони дискусійні. З того видно, що ця справа не займає ні педагогів, ні освітників, ні політиків, бо ніхто з тих кругів ні словечком на них не відізвався. А шкода велика, бо така дискусія могла би дуже багато такій важній та актуальній справі, як національне виховання нашої сільської дітвори, помогти. Вона могла би нею зацікавити широкі верстви нашого громадянства, могла би звернути увагу наших провідних кол, могла би врешті спрямувати багато нашої безробітної інтелігенції (головно по селах) до активної праці і тимсамим причинилась би до реалізації гасла: Творім варстати праці!

У низці своїх статтей на сторінках нашої преси порушив п. Татомир стільки цікавих питань з ділянки виховання нашої дітвори й подав стілька таких практичних засобів для реалізації цього діла, що дійсно треба повитати той його запал, з яким він береться зацікавлювати всі чинники нашого громадянства, які досі не займались цим питанням, а коли й виявляли якусь активність у тому напрямі, то без більших позитивних наслідів.

Одиноким чинником — каже п. Татомир в одній своїй статті, який ми нині можемо протиставити темноті, що шириться серед нашої сільської дітвори, тому, що не може вона як слід користати зі школи, бо не розуміє ні мови навчання, ні психіки учителя-поляка, та денаціоналізаційному впливові тієї школи з такими її „виховними“ засобами, як: „świetlice“ і „spiewnosobene“ — є *сільська дитяча бібліотека*“.

Автор дійшов до цього висновку шляхом обсервації сільської дітвори і праці в сільській дитячій бібліотеці. Отже є це не теоретичні міркування та високопарні фрази діяка, але відповідаючі дійсності атрибути практика. І тому ще більше дивно, що досі ніхто в цій справі не забирав голосу.

Не буду тут подрібно наводити міркувань та рефлексій п. Татомира, бо з ними в 100 прц. погоджуюся. Подам лише до відома загалу, а в окрема тих, що несуть чи бажають нести перед темними масами „смолоскип“ освіти, що досі для реалізації справа національного виховання сільської дітвори ми зробили.

На перший погляд, то справою пропаганди читальництва серед шкільної дітвори, повинна займатися школа. Так воно й діється, але тільки в дуже малім відсотку. Складаються на це такі причини: Доки на наших землях будь більшість шкіл обсаджена українським учительством, так довго не було в нас дозволених для шкільних бібліотек книжок. Тепер, коли від 1927 року шкільна влада заапробувала поверх 250 українських книжечок для дитячих шкільних бібліотек, нема знову кому їх купувати, бо багато нашого учительства спенсіоновано, а ще більше перенесено кудиінде. Чуже учительство ставиться до української дитячої книжки з малими виїмками байдуже. Та нечисленна горстка учителів-українців, що ще залишилась, працювала і досі працює доволі інтенсивно над пропагандою читальництва серед сільської дітвори поза школою, жертвуючи на ту ціль навіть гроші зі своїх скромних платень, бо правильних фондів за дітоці бібліотеки до шкільних буджетів впливає дуже мало. Тому учитель чи учителька, коли хотіли дати дітям книжку до читання, мусіли її купувати нераз за власні гроші. Доки учительству не зредукували службових поборів, доти справа із закладанням шкільних бібліотек клигала ще сяк-так. Але від часу, як учительству обнизили його побори на 35 прц. а тепер добавили ще національну повинку, мало хто з учительства має змогу купувати нові книжечки для дитячої бібліотеки при своїй школі. Це факт незаперечний і, на жаль, дуже сум-

кий, бо голод за книжкою серед дітвори великий, а нема змоги його заспокоїти.

Хтож повликаний цей духовий голод нашої бідної селянської дітвори заспокоїти, хто має дати їй у руки книжечку до читання? Цей обовязок спадає на ті наші установи, які досі культурними справами наших сіл займаються, а саме на „Просвіту", „Рідну Школу" і Церкву.

Правдою є, що Т-во „Просвіта" займається організацією бібліотек при своїх читальнях для „старших, одначе від кількох літ „Просвіта" звертає пильну увагу і на бібліотеки для дітей; доказом цього може бути факт, що і один Виділ „Просвіти" припоручив усім своїм організаторам розводити акцію закладання окремих дитячих бібліотек при читальнях, в яких могли би члени читальні вишукати книжечки для своїх дітей. І просвітянські організатори переводять тепер цю акцію навіть дуже інтенсивно. Одначе багато є у нас таких читалень, що мають значні грошеві фонди на позичках поміж виділовими, а самі вони не мають ні одної книжечки у своїх бібліотеках, а щож казати про спеціяльну бібліотеку для дітей! Тому започаткування цієї акції „Просвітою" при видатній допомозі впливових та ідейних одиниць на місцях може цю справу в короткому часі дуже зактуалізувати.

Другим засобом, який „Просвіта" подала для справи пропаганди читальництва між сільською дітворою — це обширний меморіял, що його вона вислала до всіх наших епископів з проханням видати духовенству всіх трьох епархій припоручення: закладати **парохіяльні дитячі бібліотеки.** „Просвіта" уважає, що наше духовенство може при добрій волі в тім напрямі найбільше зробити. Митрополичий Ординаріят у Львові видав уже відповідний приказ духовенству львівської епархії, в якому поручає приступити до негайного організування при парохіяльних урядах дитячих бібліотек і підібрав для тої цілі навіть відповідні книжечки. (Див. „Льв. Епарх. Вісти" ч. 8. з 15. VIII. 1933, на стор. 134—5). Отже можна надіятися, що голос наших владик спрямує акцію творення дитячих бібліотек по наших селах на правильний шлях.

Працю в тому напрямі улекшило духовенству головно видавництво „Світ Дитини". Воно підібрало відповідну лектуру для сільської дітвори, зложило з неї діловий катальоґ і розіслало його в місяці лютім ц. р. до всіх парохіяльних урядів трьох наших епархій, до захоронок та до всіх катехитів народніх і середніх шкіл. З того катальогу зможе кожний парох, відповідно до грошевих засобів церковної скарбони, вибрати бажані книжечки і пустити в рух дитячу бібліотеку.

Подібний катальоґ зложило вище згадане видавництво і для читалень „Просвіти" та розіслало його до всіх читальнях у краю. Бібліотекар читальні має вже готовий вибір книжок, зложений відповідно до віку і духового розвитку дітей. Зі свого боку має зробити дрібницю: зібрати гроші і вислати замовлення на бажані книжки.

Отже перший крок до розведення читальництва серед широких лав сільської дітвори компетентні чинники вже зробили. Тепер приходить черга на реалізацію цього діла людьми доброї волі на місцях, у низах. Потрібний до цієї акції матеріял — дитяча книжка — жде в „гострому поготівлі" на вимарш із книгарських магазинів на наші села, де її вижидають найменші наші громадяни, наша надія на краще завтра, яке вони при допомозі цієї книжки мають здобути. Тому постарайтеся всі ви, що бажаєте того завтра, промостити шлях маленькій книжечці на село, допоможіть, щоби вона найшлася в руках кожної української дитини! Цим сповните велике діло любови до „меншого брата" і виконаєте в той спосіб заповіт Шевченка.

Зоріян Вільшанецький.

Виборча ординація до міських рад.

III.

Виложення списків виборців і реклямації.

Списки виборців мають бути виложені до перегляду в льокалях окружних виборчих комісій 16-го дня від розписання виборів (у містах понижче 15.000 мешканців), а 26-го дня (в містах понад 15.000 мешканців) 7 днів найменше по 5 годин денно. В тому часі кожному мешканцеві міста вільно переглядати списки виборців і робити відписи. Семиденний речинець виложення списку не може мати перерви.

В часі виложення списків кожний мешканець міста має право внести обосновану відповідними доказами реклямацію до окружної виборчої комісії і то як проти невписання його самого або когонебудь іншого до списку виборців, как теж проти вписання до списку особи, неуправненої до голосування. Реклямації треба зголошувати письменно або устно до протоколу. В часі виложення списків виборців повинні бути присутні найменше два члени (заступники) виборчої комісії (§ 13).

Реклямації проти невписання до списку полагоджує окружна комісія по змозі негайно, але не пізніше, як у трьох днях від дня внесення реклямації, а найпізніше 26-го (міста понижче 15.000 мешканців), або 36-го дня (міста понад 15.000 мешканців) від дня розписання виборів. Про рішення комісія повідомляє реклямуючого.

Коли внесено реклямацію проти вписання когось до списку, комісія має найпізніше слідуючого дня по внесенні реклямації повідомити про це особу, проти якої внесено реклямацію, і повчити її про те, що вона має право внести свою оборону до комісії на письмі або устно слідуючого дня по дні устного або письменного повідомлення. При доручуванні письменних повідомлень обовязують постанови розпорядку президента з дня 22. березня 1928 р. про адміністраційне поступовання. Реклямації проти вписання вирішує окружна комісія протягом двох днів від упливу речинця оборони, що має настати найпізніше 26-го або 36-го дня від дня розписання виборів, і негайно повідомляє про своє рішення зайнтересовані особи.

Від повищих рішень нема відклику.

По вирішенні реклямацій окружна виборча комісія вписує додатково виборців, яким виборче право признано в реклямаційному поступованні, в окружних або обводових списках виборців.

У містах, в яких виготовлено загальні списки виборців, окружні виборчі комісії повідомляють головну виборчу комісію про всі зміни що їх переведено шляхом реклямацій у списках, а головна виборча комісія провірює, чи одна і та сама особа не находиться в списках виборців у кількох округах або обводах; колиж це заіснує, то вона рішає, в якій окрузі чи обводі прислуговує тій особі право віддати голос (§ 14.).

Заувага:

Українці виборці зараз по виложенні списків виборців повинні їх переглянути і ствердити, чи вони у них уміщені та чи не уміщено випадково таких осіб, яким не прислуговує право голосування. Обовязком кожного громадянина є берегти свого права себто вносити реклямації проти невписання управнених, чи пак вписання неуправнених до голосування.

Кандидатські лісти.

Найпізніше до 20-го або 30-го дня від розписання виборів виборці мають право зголошувати до головної виборчої комісії лісти кандидатів на радних. Кандидати на радних мають мати всі законом передбачені вимоги. Число кандидатів на поодиноких лістах не може перевищати потрійної кількости радних, що припадають на дотичну виборчу округу.

Та сама ліста кандидатів не може бути зголошена в кількох виборчих округах (§ 15).

Ліста кандидатів повинна обіймати число виборчої округи, імя, назвище, вік і докладну

ФЕЙЛЄТОН „ДІЛА" З 18. ЛИСТОПАДА 1933.

КАРІН МІХАЕЛІС.

Спокійна чверть годинка.

Тому, що мені раз трапилося таке, що я проспала свій заповіджений відчит, рішила я на майбутнє годину перед кожним своїм відчитом сидіти дома зовсім спокійно.

Та не все це вдається. Наприклад останнього разу. Я положилась на ліжку у готелі. Нараз стук. Поручений лист. З нього вилетіла фотографія. Почерк листа каліграфічний; багато слів підкреслених у ньому, деякі навіть червонилом. Коли я дочитала до кінця, голосно засміялась. Чого то від мене не домагаються! Подратована хотіла я вже подерти лист, коли щось стримало мене: ні, затримай його, мусиш його показати своїм приятелям".

Я знову лягла і обдумувала відчит. Знову стук. Увійшла якась дама, вся у боєвій зброї: у футрі, капелюсі з пером, вимальована. Спитала: „Чи ви пані самі?" — „Так сама!" — „О! як приємно!" Питаю її досить холодно, чого бажає. „О, нічого незвичайного, отаке собі..." Оглянула мене від ніг до голови. „Я стільки про вас читала так, що хотіла би познайомитись із вами". Мовчанка. За хвилину: „Чи ви приїзджаєте з Відня?" — Так. „Як приємно! І куди їдете?" — До Відня. „Невжеж? а я гадала що додому, до Стокгольму". — Яж данка. „Данка? подумайте! а мені здавалось, що ви норвежка". — Ні, данка. „Але ви артистка? славна, дуже славна". — Ні, я Карін Міхаеліс. „Знаю, знаю, яж стільки читала про вас по часописах. Чи ви граєте теж Даму з Камеліями?" — Ні, я пишу книжки. „О! також книжки! Як це приємно. Я раз уже познайомилась із одною дамою, що пише вірші. Це мусить бути страшенно тяжко. Тільки самі рими знаходити!"

Коли вона відійшла, я знову лягла. За чверть годинки мушу відпочати. Дзвінок знизу від портієра: „Якась дама питає за вами". — Дуже мені прикро, не можу її приняти. „Вона не хоче відійти". — Боже мій! щож робити, нехай прийде.

Передімною стоїть молода жінка, добре одягнена, дуже симпатична. Розгорілі очі вказують на несупокійне внутрішнє життя. Не маю відваги позбутись її. Може зможу їй чимось допомогти.

„Скільки часу маєте для мене?" питає вона суворо. — Найбільше десять хвилин. Мій відчит починається в годині 9-ій. „Це нічого! прецінь істнує академічна чверть години! Отже скажу коротко: я потрібую чоловіка! Маю 28 літ, досі незаміжна, маю віно і вмію сама заробляти". — Вибачте, не зовсім розумію. У чому я тут можу — „О! ви самі добре знаєте. Ви розумієте нас, жінок і мусите мені допомогти. Потрібую чоловіка". — Добре, моя дитино, але звідки я його для вас візьму?

„Коли вислухаєте мене, зрозумієте що треба зробити. Ви мусите до нього написати, або точніше кажучи: відшукати його. Він тут був і мав відчит. Я негайно зустрілась із ним. Спочатку він був дуже чемний, але потім почав забагато оповідати про свою рідню так, що це мене дратувало. Накінець він викинув мене за двері. Після цього я написала до нього листа, першого любовного листа у своїм житті. Не відповів нічого. Я пережила пекольні муки. Врешті розповіла про все своїм батькам. Моя мама з журби занедужала і пролежала тиждень. Батько назвав мене вуличницею. А я не могла боронитись. Відповіла тільки: мушу мати чоловіка, або скінчу самогубством".

Я відчула співчуття для цієї дівчини і пробувала заспокоїти її.

— Хочете вийти замуж? А що булоб, якби ви так спробували поїхати до Канади. Там є менше жінок як мужчин.

Вона зневажала плечима.

„Еміґрувати! Дівчині з доброї сім'ї? Ні, я хочу тільки його і тільки його мушу мати. Він уже був тричі жонатий, чомуж би не міг оженитись ще раз зі мною?"

— Зрозумійте, що кохання не можна добути із-за чогось силоміць. Коли він вас не любить, то мусите про нього забути.

„Цього я не можу і не хочу. Він мусить навчитись кохати мене. Він саме такий мужчина, якого я можу кохати. Я нераз бачила на вулиці мужчин, про яких уявляла собі, що могла би їх любити. Але коли знайомилась із ними, відчувала щось зовсім інше. Ні, тільки цей. Будьте такі добрі і напишіть до нього, скажіть йому, що він буде зі мною дуже щасливий".

— Навіть на дуже короткий час?

„О, ні! ви мене не знаєте. Я не з таких".

Задзвонив портієр: на мене ждало авто.

„Я не вступлюсь звідси, заки ви мені не поможете. Або йду просто до ріки!"

Тоді в останній хвилині, у великому поспіху, блискає мені в голові: поручений лист, який я дістала. І кажу дівчині:

— Слухайте, моя молода пані. Я зовсім випадково дістала саме лист від одного пана, що хоче за всяку ціну женитись. Він прохає мене в одному із пяти країв — бо знає він пять мов — помістити оголошення, що хоче женитись але не має грошей. Він молодий, гарний і радо оженитьcя з жінкою з капіталом, що дозволив би йому відчинити крамницю. Чи не було би добре, щоб ви познайомились обоє? Ось його фотографія він робить дуже симпатичне враження.

Вона приглядалась хвилинку фотографії після чого відкинула її з відразою: „Змилуйтесь він не має бороди! Я можу покохати мужчину тільки з бородою!"

Портієр задзвонив до мене ще раз: „Прошу пані, остання пора".

— Іду, вже йду. Бачите, пані, я за жаль мушу відійти. Але на бороду є рада: можна домагатись, щоб він її запустив собі.

Вона поглянула на мене. Її очі шукали чогось у просторі.

„Ах ви мене не розумієте! Чоловік, що хоче мати крамницю! Як я можу жити з купцем! Мій чоловік мусить бути професором математики! і мусить мати довгу бороду. Колиж ні, то я скінчу самогубством.

Не було часу. Я мусіла йти на виклад.

Перекл. [illegible]

—о—

адресу замешкання кожного кандидата. Назвища означуються черговими числами. До лісти кандидатів треба долучити заяву кожного кандидата, потверджену власноручним підписом, а) що годиться на зголошення його кандидатури на дотичній лісті і в дотичній виборчій окрузі; б) що має право бути вибраним радним; в) що є обізнаний з постановами арт. 6, 8 і 9 закону. На випадок відсутности такої заяви головна виборча комісія вичеркує кандидата з лісти.

Вільно кандидувати тільки з одної лісти і в одній виборчій окрузі. Коли того самого кандидата помістили на кількох лістах, то признається важним його зголошення на тій лісті, до котрої долучив свою згоду з найпізнішою датою. На випадок однакових дат вичеркують кандидата зі всіх ліст.

Предсідник головної виборчої комісії має право візвати кандидата, щоби ствердити, чи він володіє польською мовою в слові і письмі. Коли кандидат не явиться на правильно йому доручене візвання, то головна виборча комісія може його зчеркнути з лісти кандидатів. Від такого рішення нема відклику (§ 11).

Кожна ліста кандидатів має бути підписана найменше одною пятьдесятою (1/50) частиною всіх виборців, вписаних на списку виборців дотичного міста чи виборчої округи. Підставою устійнення числа вимаганих підписів є списки виборців, виготовлені зверхником міста, при чому не беруть під увагу часу рекламації. На кожний випадок число 300 підписів є вистарчаюче.

Ті, що підписують лісту, мають подати адреси своїх мешкань. Смерть підписуючого, чи пізніша втрата права вибирання не спричинює неважнення лісти. Виборець має право стягнути свій підпис на лісті кандидатів найпізніше дня 20-го або 30-го від розписання виборів.

Повновласником лісти, уповажненим порозуміватися з виборчою комісією, вважають того, що є підписаний на першому місці, заступником повновласника — підписаного на другому місці, коли в лісті не вказано виразно особи як повновласника, чи його заступника (§ 17).

Предсідник головної виборчої комісії видає на домагання повновласника лісти письменну посвідку зголошення лісти і зложення заяви кандидатів.

Зголошена ліста кандидатів дістає чергове число в порядку зголошення. Нумерування ліст відбувається окремо для кожної виборчої округи (§ 18).

Предсідник головної виборчої комісії провіряє, чи зголошені лісти кандидатів відповідають обовязуючим постановам, а про помічені недостачі і похибки повідомляє повновласника лісти найпізніше 23-го або 33-го дня від розписання виборів.

Коли повновласник не усуне недостач і похибок найпізніше дня 24-го або 34-го від розписания виборів, головна виборча комісія стверджує неважність лісти в цілості, або неважність кандидатур, дотично яких стверджено недостачі і похибки та про своє рішення повідомляє повновласника лісти. Від того рішення нема відклику.

Устійнені в повищий спосіб лісти кандидатів не можуть бути змінювані; натомісць можна їх стягнути, доки їх не оголошено.

Лучення (бльок) ліст є недопустиме (§ 20).

Заувага:

Зголошування ліст кандидатів є дуже складною справою. Треба додержати при зголошенні всіх формальностей, бо в противному випадку ліста буде уне별жнена. Українці мусять докладно познайомитися з законними постановами, щоби не зробити ніякої похибки. Так само кандидати на радних мусять долучити до лісти свої заяви, виготовлені в точно приписаний законний спосіб. Вони мусять знати постанови арт. 6, 8 і 9 самоуправного закону з дня 23. березня 1933 р.

Артикули ті постановляють: Хто дає свою згоду на поставлення своєї кандидатури на радного, обовязаний приняти мандат і виконувати його до кінця каденції, або доки мешкає на просторі того міста і має право бути вибраним.

Зложити мандат перед упливом каденції має право кожний силою закону, хто обняв публичний уряд або приняв мандат в іншім органі того самоуправного союзу, або в іншім самоуправнім союзі.

Влада дозволяє зложити мандат перед упливом каденції особам, які: а) наслідком фізичного каліцтва, або значно надшарпаного здоровля або також злого господарського положення не можуть виконувати публичних обовязків; б) постійно заняті поза простором міста, або мають заняття, получене з частим чи довшим покиданням осідку міста; в) подадуть інші важні причини, які заслуговують на увагу.

Влада має право наложити на особу, яка безправно відмовилася приняти мандат, або зложила його перед упливом каденції і від них обовязків не є звільнена по думці наведених вище постанов, одноразову кару у висоті від 10—1000 зол. у користь міста. Покараному прислугове право заскаржити повище рішення в речинці 14 днів по його доруч
енні до приналежного воєводи, який вирішує справу окочечно при співучасти воєвідського виділу (арт. 6).

Хто без оправдуючих причин не явиться на 3-ох чергових засіданнях міської ради, тратить мандат (арт. 8).

В. Целевич.

З української преси.

Дмитро Паліїв у ролі історіософа.

Про „гробокопателів української державности“.

Вже давненько не було у „Новому Часі“ підпису під передовою статтею постійного тамошнього передовика, а що нотарійно відоме є його замилування підписуватися (цілком слушно: хай людськість знає автора геніяльних творів!), ходили на цю тему навіть деякі поголоски: хтось із сміливіших приятелів „лідера“ ніби то порадив йому, щоби він всетаки клав свій цінний підпис лише під специяльно геніяльними статтями, не профануючи його для будь-якої пересічно-геніяльної дрібниці. І тому, побачивши під нинішньою передовою статтею (256 ч. „Н. Ч.“) цілий підпис у його повній красі „Д. Паліїв“, — читачі напевне ахнули із захоплення, догадавшися відразу, що дістали оце знову нагоду насолоджуватися бодай 5 хвилин рідким духовим бенкетом.

Бенкет справді неабиякий. Автор займається історичними подіями зперед 15-ти літ на Наддніпрянській Україні, головнож періоду гетьманщини і Директорії. Хід його думок такий: Гетьман Скоропадський опирався на німцях. Коли в Німеччині вибухла революція, рішив шукати іншої підпори і найшов її в москалів. Тоді Український Національний Союз покликав до життя Директорію, яка оголосила проти гетьмана повстання. „15-го листопада на заклик Директорії Січові Стрільці виступають у бій проти гетьмана за Українську Народню Республику“. Повстання вдалося, але Директорія не зуміла закріпити влади, яка перейшла до рук московських большевиків. **„А все те привело до того, що Директорія стала гробокопателем української державности...“**

Висновки буквально такі:

„Нині про ті справи можна говорити зі становища „якби“. Якщо українські партії були би державницькі — вони були би закусили зуби і взяли би були участь в будуванні — нехай і гетьманської, але української держави. Якщо гетьман був би державником — він не був би завизжував москалів („варягами“ ніколи не можуть бути безпосередні сусіди) до будови України. Він не був би видавав грамоти про федерацію, але передавав би був владу в руки українських чинників, а сам поставився би був до диспозиції нової влади. Якби... Але в 1918 році, коли доля дарувала нам волю і казала „беріть!“ — діючі сили були такими, як були. І тому нині ми святкуємо 15-ліття подій тільки гіркими споминами“.

Признаємо, що вперше стрічаємося з такою „історіософічною“ методою „з одного боку таке і з другого боку таке, — а з третього боку — Господь і фаталізм кермують світом“. Коли хто береться за **аналізу** історичних подій та ще й складного процесу затяжної революції, той мусить дати **синтезу**. „Гіркі спомини“ — це прикра справа, але найприкріша, коли є єдиним капіталом політика та передовсім публіциста, що хапається за історіософію. Нпр. у даному випадку читач, який хоче знати, чи правильною річчю було повстання проти Скоропадського, чи це була історична помилка, — нічого не довідується, бо має „один і другий і третій бік“ справи. Заспокоюється читач такої статті тільки тоді, коли пригадає собі, що синтезу історичних подій може дати лише людина з ясним власним світоглядом, якої „хаос тромтадратікус“ заступити ніяк не може...

Але є у зреферованій статті п. Д. Паліїва ще один цікавий момент. Оце пригадуємо собі, що кілька літ тому в перемиському „Українському Голосі“, у статті його головного редактора-видавця теж з приводу якихось історичних роковин, було речення про Січових Стрільців, як „руїнників української держави“. Тоді ніхто інший, тільки п. Д. Паліїв у тому самому „Новому Часі“ вилаяв згаданого видавця останніми словами від нікчем та лайдаків і таким робом безумовно став моральним винуватцем того, що того перемиського громадянина два молоді люди чинно на вулиці зневажили. Нині п. Паліїв, у кілька рядків після того, як стверджує, що Січові Стрільці діяли „на заклик Директорії“, добалакується до того, що „Директорія стала гробокопателем української державности“.

Ми не є гетьманцями, а тим менше звеличниками Павла Скоропадського. І фразою про „руїнників“ також обурювалися. Але з тим більшим правом можемо спитати п. Паліїва, які вартість його тодішнього обурення і чи нинішнім своїм висловом про „гробокопателів“ не стає на одніську дошку з людиною, яку він тоді оплював?...

Закарпаття.

НАРАДИ ФІЛІЙ „ПРОСВІТИ“.

Дня 11. листопада ц. р. відбулися наради філій „Просвіти“ в Мукачеві при участи делегатів філій мукачівської, ужгородської, берегівської і перечинської та делегатів централі з Ужгороду і Жіночої Секції. На нарадах намічено й обговорено плян освітньої праці на селі та перечитано такі реферати:

Голова мукачівської філії **д-р Юрко Перевузник**, судця: „Спосіб здобуття фінансових засобів для філій“. По відчиті була ширша дебата і вирішено, що для здобуття грошевих засобів для філій наложать на всіх інтелігентів податок пропорціонально до їх доходів. Це оподаткування будуть вони платити як членське; незаплачення тої данини буде за собою потягати виключення з членства в „Просвіті“.

Інж. Л. Романюк: „Освітня праця на селі і часопис „Світло“ та його поширення між селянством“. По короткій дискусії вирішено, що кожний інтелігент повинен найменше два реферати протягом року прочитати на селі, а також закладати філіяльні бібліотеки для випозичування книг читальням.

Д-р Конопенко: „Організація жіночих секцій при читальнях „Просвіти“. По дискусії вирішено, що філії повинні допомогти центральній жіночій секції при „Просвіті“ в Ужгороді закладати жіночі секції при читальнях на селах. (Дня 8. XI. ц. р. заложено першу секцію при централі, котра себе уважає центральною. Причиною для заложення такої секції було те, що в Жіночім Союзі кілька пань (старшої дати) мають монопольну владу, а вся їх праця — зробити Маланчин вечір та в місц. час. „Світло“ дати жіночий кутик на 4 сторони.

Д-р Комаринський, адв.: „Організація аматорських театрів на селі“. Ухвалено, що кожна філія мусить мати окрему театральну бібліотеку, гардеробу і т. д.

Інж. Лумка, проф.: „Реферати на селі“, в котрих обговорив, коли і які реферати слід читати на селі.

Інж. Романюк: „Кооперативи на селі“.

Дня 12. XI. відбулися річні загальні збори мукачівської філії при участи делегатів читалень.

К.

Свята 1. листопада.

ДРОГОБИЧ.

Дуже святочно пройшло у Дрогобичі листопадове свято. напередодні його вечором була панахида в тутешній церкві за душі полеглих у визвольній боротьбі. У святочній листопадовій Службі Божій взяло участь таке велике число вірних, як ніколи досі. Взагалі треба підкреслити особливий пієтизм о. ігумена Бараника в уладжуванні церковної частини наших національних свят. На всіх відправах співав хор „Дрогобицького Бояна“. По листопадовім богослуженні на зібранні представників старшого громадянства та молоді говорив д-р Витвицький про значіння 1. листопада 1918 р.

Невикористані міністеріяльні розпорядки.

Шкільні печатки, вивіски та шкільні свідоцтва в українській мові!

Скрізь по всіх державних школах, без огляду на мову навчання, на цілому просторі українських земель у Польщі уживають тільки польських печаток, а також вивіски та фірми на оголошеннях та документах є виключно польські, шкільні свідоцтва виставляють також виключно на польських шкільних бляшетах і виповняють виключно по польськи.

Такий стан є протизаконний, а саме суперечить рішенням міністерства освіти з 10. грудня 1926 року ч. I.—13.236/26. з дня 12. квітня 1927. Ч. През 2334/27 і з дня 27. грудня 1927. ч. I—22140/27, які постановляють, що в державних школах з викладовою мовою українською та утраквістичною має бути: 1) на урядових печатках побіч польського напису напис і в українській мові, 2) на вивісках, шильдах (godłach), оголошеннях і документах титул школи в українській мові побіч польського напису, 3) свідоцтва і шкільні повідомлення на домагання родичів або правних опікунів на формулярах в українській та польській мові та виповнені в обох мовах. (Обіжник мін. освіти з 12. квітня 1927. Ч. През 2334/27).

Щоби привернути правний стан, звертаємо на це увагу наших міродайних чинників, а для інформації подаємо повний текст згаданих вище міністеріяльних розпорядків, інтимованих Львівською Шкільною Кураторією в урядовім деннику „Dziennik Urzędowy Kuratorjum Okręgu Szkolnego Lwowskiego" Ч. 5 з 25. травня 1928 р. містить такі постанови у справі печаток, вивісок та свідоцтв:

„**Pieczęcie i szyldy szkół dwujęzycznych.**

Okólnik Kuratorjum O. S. L. z dnia 14. kwietnia 1928 r. N. O. 2072/27 do wszystkich rad szkolnych powiatowych i Rady Szkolnej Miejskiej we Lwowie.

W sprawie ustalenia ruskiego tekstu napisów na **pieczęciach, godłach i świadectwach** w szkołach dwujęzycznych (polsko-ruskich) Kuratorjum oznajmia — w związku z okólnikami Ministerstwa WR. i OP. z dnia 10. grudnia 1926. N. 1—13236/26 (Dz. Urz. Kur. OSL. N. 3/27 str. 109) z dnia 12. kwietnia 1927. N. O —Prez — 2334/27 Dz. Urz. Kur. OSL. N. 5/27 str. 185) i z dnia 27. grudnia 1927 N. 1—22140/27 (Dz. Urz. Kur. OSL. N. 2/2 str. 43) — co następuje.

1. **Na pieczęciach urzędowych** otoku **winien** być umieszczony obok polskiego napisu: Kierownictwo publicznej szkoły powszechnej (Nr. lub nazwa (zawołanie) i typ organizacyjny) w .... napis ruskiemi literami: Uprawa publycznoji wseludnoji **szkoły** .... w ....

2. **Na szyldach** (godłach), **ogłoszeniach i dokumentach** tytuł szkoły w języku ruskim (obok napisu polskiego) winien brzmieć: **„Publyczna wseludna szkoła"** z ewentualnemi dodatkowemi określeniami.

Kurator Okręgu Szkolnego:
Ign. Pytlakowski w. r."

Українці в громадських радах, у місцевих шкільних радах і в Батьківських Кружках та всі батьки українських шкільних дітей повинні подбати, щоби в українських та утраквістичних школах були *й українські написи на всіх вивісках, печатках, оголошеннях та документах (шкільні свідоцтва).*

Батьки українських шкільних дітей повинні звертатися з домаганням належних їм прав ад 1, 2. і 3. збірним письмом до управи місцевої школи. (В справі вивісок на школах звертатися і до місцевої шкільної ради та громадського уряду). Взір збірного письма:

„До Управи народньої вселюдної школи
в ....

На основі обіжника Львівської Шкільної Кураторії з дня 14. квітня 1928. р. ч. 0—2072/27 підписані батьки і правні опікуни українських дітей у шкільному віці домагаються, щоби

1) на урядовій печатці школи був напис і в українській мові.

2) на вивісці (шильді), школи, на оголошеннях і документах титул школи був в українській мові побіч польської мови.

3) свідоцтва і шкільні повідомлення для їхніх дітей у шкільному віці виповнювано на формулярах в українській і польській мові і в обох мовах.

.... дня 1933

(Слідують підписи батьків і правних опікунів.)

ПРАВНА ОБОРОНА
ПРИ ГОЛОВНІЙ УПРАВІ „РІДНОЇ ШКОЛИ".

Ґазова атака на Варшаву.

ВАРШАВА, 15. 11. ПАТ. Сьогодні на терені столиці відбулися вправи в протилетунсько-ґазовій обороні при участи війська і цивільної людности. Вправи мали на меті приготовити цивільну людність до охорони на випадок дійсности. У всіх дільницях уладжено заздалегідь ряд протиґазових захистів а в домах приготовано закриті приміщення. Багато мешканців забезпечилося в останніх днях ґазовими масками. Шиби вікон і склепових вистав були оклеєні пасками паперу і полотна. День 15. ц. м. застав населення зовсім приготоване. В год. три на 10-ту розлялися голоси фабричних сирен, свист паровозів і трубки самоходів. Коловий рух на вулицях припинився. Трамваї станули. Самоходи станули згідно з наказом двома колесами на хіднику. Прохожі втікали швидко до мешкань або захистів. За кілька мінут вулиці Варшави зовсім опустіли. По вулицях кружили тільки провідники вправ, стежі справочних відділів і ратункової дружини.

В год. 10.30 показалася над містом ескадра літаків і кинула на місто масу торбинок з барвними летючками, що представляли бомби. Червоні летючки означували бомби запальні, зелені бомби ґазові а білі — розривні. В ту мить стежі з військових відділів запалювали в місці, де впали барвні летючки, димові свічки, що відповідали родові бомб. Незабаром після вибухів являлися на місці ратункові дружини в повнім протиґазовім лаштунку. Якщо кидано бомби запальні, прибували відділи пожежної сторожі. В год. 11.30 перший алярм відкликано і вулиці прийняли нормальний вигляд.

В год. між 12. і 13. роздалися знову сирени, попереджуючи летунську атаку. Ратункові дружини прибували дуже швидко на місця вибухів. Мешканців, яких розємні судді признали обнятих діланням ґазу, пересилано на спеціяльні точки, щоби їх відтроїти.

Акцією кермував плк. Айдукевич, що з воєводою Ярошевичем пильнував цілости тих незвичайних вправ.

ЛИСТОПАД — МІСЯЦЬ УКРАЇНСЬКИХ ІНВАЛІДІВ! Не відмовте жертви для тих, що потерпіли у боротьбі, вишліть її на адресу УКТОДІ Львів, Потоцького 48.

Розстріляли б. комуністичного посла Сохацького.

Свого часу появилася була у польській пресі вістка про розстріл у СРСР б. комуністичного посла до польського сойму Сохацького. Вістку цю потверджує, хоч лише посередньо, центральний комітет комуністичної партії Польщі, який в окремому комунікаті повідомляє про здемаскування і виключення з комуністичної партії Юрія Чешейко-Сохацького (парт. псевдонім „Конрад", літер. псевдонім „Братковський"), як агента польської дефензиви і II. відділу польського ґенерального штабу. Після такого комунікату, нема сумніву, що Сохацького, який ще в 1921 р. перейшов з ППС до ком. партії Польщі, де був ґенеральним секретарем, а вкінці й послом, розстріляли в СРСР, куди він вибрався перед кількома роками.

День жалоби і протесту.

ДРОГОБИЧ.

Свято національної жалоби почалося в Дрогобичі ще 28. жовтня ц. р. виставленням у церкві св. Трійці Святих Тайн і цілонічним богоміллям з 28. на 29. жовтня. Цілу ніч проходили через церкву, яка тонула в морі світла, тисячі вірних. В дні 29 жовтня в год. 10-ій рано відправив о. Бараник, ігумен ЧСВВ, торжественну Службу Божу у виповненій по береги церкві. Проповідь виголосив о. Нищий. Після богослуження відбулися сходини місцевого громадянства, на яких про відносини на Вел. Україні говорив д-р Витанцький.

—o—

Господарська нарада в Луцьку.

У 5-ліття філії „Сільського Господаря".

Кінчаючи перших пять літ свого істнування, філія „Сільського Господаря" в Луцьку скликала повітову нараду представників кружків і кооператив луцького повіту, яка відбулася дня 12 ц. м. під проводом президії з 3 осіб: голова п. **В. Островський**, заступник голови п. **Ол. Архипчук** — представник кооперативи з с. Рудки Козинської, і секретар філії п. **С. Вишнівський**.

Нараду відкрив голова філії п. **В. Островський**, який привітав присутніх представників РСУК, Народньої Торговлі, Маслосоюзу, кружків, кооператив і зокрема сільського жіноцтва, після чого в зовшому слові змалював картину зміни у дрібному рільництві на сході й заході та позитивні й неґативні явища в нашім господарськім житті. Повітовий агроном філії **інж. М. Нищий** прочитав реферат про дальшу практичну роботу в ділянках збіжевої господарки, годівлі коров, безрог і курей, луківництва та рибівництва. Інструктор п. **К. Малаховський** прочитав реферат про працю в ділянках садівництва та городництва.

В дискусії брали участь Інспектор РСУК п. Л. Кобилянський, начальник Народньої Торговлі п. Ів. Маник і представники з місць. Збори одноголосно ухвалили обширну резолюцію, яка обіймає всі ділянки життя і праці філії, кружків та кооператив. У резолюції підкреслені, між іншим, такі моменти: необхідність організованих форм праці широких хліборобських мас, підняття рільничої культури і стандаризація продукції. Як умовина до цього — тісний контакт кооператив з „Сільським Господарем" і праця по одному господарському пляну. З практичних завдань другого пятиліття філії „С. Г." в Луцьку головні: випробування ґатункового збіжа і поширення якогось одного ґатунку; заведення зразкових гноївень; заложення при кружках зародкових станиць рогатої худоби, безрог і курей, шкілок овочевих дерев і зразкових городиків; ведення під доглядом філії рибних господарств; втягнення до організації всіх пасічників; набування насіння і щеп лише за вказівками чи посередництвом філії „С. Г." і т. д.

Цікавим моментом є те, що, як заявив голова філії, надалі має бути ведена практична робота не з поодинокими господарями, а виключно в секціях при кружках, для чого до 31. грудня кружки мають заложити всі необхідні секції, в тому числі секції жіночу й молоді; за зиму мусить бути переведений теоретичний вишкіл, щоби з весною розпочати ґрунтовну практичну роботу.

Наприкінці роздано призначені 4 бібліотечки, як нагороду учасникам конкурсу буряків за найкращі висліди: 3 за найбільший збір з га. й 1 за найбільший примірник буряка, привезений на нараду.

По закінченні наради зроблено спільну світлину всіх її учасників.

Учасник.

Гітлер хоче переговорювати з Польщею.

БЕРЛІН, 15. 11. ПАТ. Бюро Вольфа комунікує: **Канцлер Гітлер приняв сьогодні в приявні німецького міністра закордонних справ польського посла Ліпського, який зложив йому привітну візиту. Виміна думок на тему німецько польських взаємин виказала цілковиту згідність обох держав у їхньому намірі переговорювати безпосередньо зі собою в справах, що торкаються обох держав, утревалити мир в Европі та виректися сили в обосторонніх взаєминах.**

БЕРЛІН, 15. 11. ПАТ. Вістка про розмову мін. Ліпського з канцлером Гітлером появилася найперше в „Берлінер Берзен-Курір" під наголовком: *„Безпосередні переговори з Варшавою. Польський посол у Гітлера"*. Вістка рознеслася в пізних вечірних годинах по місті, викликуючи особливо серед закордонних кореспондентів величезне враження. Загально підкреслюють велике значіння розмови, вказуючи перш усього на останнє речення офіціяльного комунікату. На їхню думку вислід розмови між Ліпським і канцл. Гітлером слід уважати поважним кроком вперед у теперішній складній ситуації на терені Европи.

—o—

Більшовики не хотять платити.

МОСКВА, 16. 11. ПАТ. Між Німеччиною і Радянщиною вибух новий поважний конфлікт. Кілька німецьких фірм зажадало від торговельного представника СРСР вирівнання втрат в наслідком спадку долара й англійського фунта, в яких то валютах були виставлені радянські векселі. Стрінувшись з відмовою, німецькі фірми передали справу під розгляд арбітражу примусовим шляхом.

Радянський комісаріят закордонної торговлі у виданім сьогодні комунікаті відкинув рішуче німецькі претенсії як неоправдані і заявив, що радянська сторона не візьме участи в ніякому арбітражі ані не піддасться його рішенню.

ІНФЛЯЦІЯ В ЗЛ. ДЕРЖАВАХ.

Міністр скарбу Вудін і його заступник Ейчесн уступили. Секретарем скарбу іменували Моргентава молодшого, прихильника інфляції. Новий міністр сказав журналістам, що буде піддержувати Рузвельтову політику закупна золота в Зл. Державах і за кордоном.

—o—

ПОКАРАЮТЬ СМЕРТЮ.

ПАРИЖ, 16. XI. ПАТ. „Ле Ремпар" твердить, що в розправі за підпал райхстагу відбуваються ще засідання суду, одначе присуд уже давно видали та зміст його установили. Трьох болгар і комуністичного посла Торглера засудять на смерть. Присуд виконають негайно.

—o—

ЗАСУДИЛИ ЗБУНТОВАНИХ МОРЯКІВ.

Голяндський військовий суд у Сурабаха розглядав справу 19 моряків, які взяли були участь у бунті корабля „Де Зевен Провінсієн". Збунтованих моряків засудили на кару від 8 до 18 літ тюрми, разом на 210 літ. Розправа проти вісьмох моряків-европейців, що теж брали участь у бунті, відбудеться з кінцем листопада.

—o—

ЛЮДОЇДИ ЗІЛИ ЛЕТУНІВ.

З Дакару прийшли вістки про французький літак, який ще в червні ц. р. хуртовина занесла до португальської Ґвінеї. Літак упав на територію людоїдів. Вони вбили обох летунів і зїли. Вищий португальський старшина з представниками португальської влади почав слідство в тій справі. Людоїди із Ріо Качео кажуть, що справді впав із неба якийсь великий птах із нутра якого вийшло двох людей. Про дальшу долю летунів не хочуть говорити. Мурини з сусіднього племени впевняють, що їх сусіди зїли летунів.

ПРОТИЖИДІВСЬКІ ДЕМОНСТРАЦІЇ

БУДАПЕШТ, 16. XI. ПАТ. На вулицях Дебрецину були демонстрації студентів проти жидів. Демонстранти кричали в честь Гітлера. Поліція розігнала демонстрантів ґумовими палицями. Причиною демонстрацій була мабуть провокація академиків одним жидівським торговельником.

По широкому світі.

— Ліндберґ полетить знову понад Океан. Цим разом летітиме з жінкою з Лісабони до Нюйорку.

— На лотиських водах відбулися маневри пятьох німецьких кораблів. Латвія внесе протест до Ліґи Націй.

— У Латвії викрили тайну гітлерівську орґанізацію, якої метою було зорганізувати балтійських німців і злука німецької території Латвії з Німеччиною.

— Папен виїзджає небаром до Парижа для переговорів з французькими політиками. Нойрат поїде до Льондону.

— Подружжа бельгійської княжни Марії Йосифи з італійським наслідником престолу папа уневажнить, хоч цьому спротивився Мусоліні

— У Білгороді покарали смертю за шпіонажу бувш. старшину бувш. австрійської армії Мічіча

— 16. листопада приїхав до Москви новий німецький амбасадор Надольни.

— Естонія виступила з митного розєму

— 14. листопада пробили тунель на альпейському шляху, що йде через Ґросґльокнер і лучить Зальцбурґ із Каринтією. Тунель є на висоті 2500 м. н. р. м.

НОВИНКИ

— **В неділю 19. ц. м.** відбудеться виставка робіт учениць курсів ручного трикотарства Міки Бачинської-Зеленої в школі ім. Т. Шевченка, вул. Мохнацького 12 від год. 10—19. 603

— **Ігват,** Львів, Куркова 24 приймає управу реальностей у Львові. 604 1—5

— **Книгарня А. Мартинюка в Рівному на Волині.** А. Мартинюк, власник 2 книгарень у Здолбунові переносить одну до м. Рівного, яка буде відчинена 25. листопада при вул. 3. Мая 101.

— **Посвячення і святочне відкриття домівки Нар. Лічниці.** Рада Т-ва „Народня Лічниця" повідомляє, що посвячення і святочне відкриття домівки Лічниці в партері майбутнього шпиталю ім. Митрополита Андрея (вул. Петра Скарги ч. 4, відбудеться в неділю 19. ц. м. в год. 12. полудне.

— **Видавництво часопису „За Україну"** повідомляє цією дорогою своїх передплатників, що через незалежні від видавництва причини чергове 4-те число вийде разом з ч. 5. з датою 1. грудня ц. р.

— **Важне для безробітних дівчат.** Філія „Союзу Українок" у Львові просить помістити отсе спростування: Щоби не було непорозумінь, подаємо до відома, що п. Міка Бачинська-Зелена кінчила трикотарський курс у Львові, а не у Відні, як було подано в „Ділі" у статті: „Важне для безробітних дівчат". — **Виділ філії „Союзу Українок" у Львові.**

— **Польська кооперація.** До пятьох польських ревізійних союзів, згуртованих в „Обєднанні рільничих кооператив Польщі", належало з днем 30. червня ц. р. 3920 кооператив, з того 2831 кредитових, 135 рільничо-торговельних, 107 сільсько-господарських і 8 господарських централь. Варшавський союз має 1900 кооператив, львівський 1598, катовицький 209, торунський 167 і цешинський 95. Всі союзи мають злучитися в один загальний ревізійний союз рільничих кооператив.

— **Б. берестейські вязні тратять мандати.** На днях появиться в „Моніторі Польскім" офіціяльне повідомлення про відібрання прав бувш. послів, провідників Центроліву.

— **Львів перед ґазовою атакою.** Оголошено офіціяльно, що в днях 24. і 25. ц. м., значить в пятницю і суботу буде переведена у Львові пробна атака літаків, що обкидають місто ґазовими бомбами і ґазами. Розуміється, що не будуть це правдиві бомби, тільки петарди, однак і від їх гуку можуть потріскати шиби, тому мешканці мусять придержуватись охоронних приписів, які оголосила управа міста. Ґази будуть слізні, що викликуватимуть сльози в очах навіть довший час. Якщо атака випаде в ночі, перестануть функціонувати електрівня і ґазівня. На вулицях не вільно буде запалити навіть сірника. В ріжних місцях будуть приготовані захисти для прохожих, куди всі мусять тікати, щоби не попасти в ґаз або не дістатись під бомбу. У Варшаві прохожих, що не хотіли ховатися в захистах, обсипувано мучкою, яка наслідувала іменрит. Обсипаних забирали силою на ноші і відвозили до шпиталю. Щоб охоронитися перед неприємними наслідками ґазової атаки, в кожному мешканні повинна бути бодай одна кімната з позатиканими всіми отворами. До затикання вживається фільцу, коца, глини, кіту, глини змішаної з оливою і т. д. Ізоляція з фільцу прибивається до віконних рам цвяшками. Простір між 2-ма вікнами можна виповнити подушками, ковдрами або мокрими коцами. Двері заткати фільцом або кітом (глиною), особливо коло порога. Ключеві дірки заткати мокрими шматками, глиною або кітом. В печах зачинити коминові засуви і виповнити отвори огнища та попільника мокрими шматами, дверцята заліпити глиною. В часі атаки не вільно топити в печах. В мешканні не вільно курити тютюну, палити свічок і нафтових ламп. На шиби наклеїти паски паперу широкі на 3 цм., щоби шиба не трісла від гуку та не випала, роблячи отвір для ґазу. Паски наліплюється здовш і вширш. В кожнім домі мусить бути комендант, що припильнує всіх приписів. Власник дому має приготовити більшу скількість піску або глини до гашення евентуального джерела пожежі.

— **Засудили директора.** У Львові закінчилася розправа проти бувш. віцедиректора союзу горалень Фр. Подгурського за здефравдування 50.000 зол. Суд засудив Подгурського на два роки вязниці та втрату горожанських і почесних прав на пять літ.

— **Рільничу виставу Покуття** відкрито в Коломиї заходом повітового виділу та окружного рільничого товариства.

— **Пожежі.** На лісній поляні в Кропивнику Старім коло Борислава хтось підпалив стирту сіна, власність гаєвого Ант. Квасниці. Причиною підпалу була мабуть пімста диких стрільців. — У Перегінську пов. Долина в загороді директора митрополитальних дібр Йосифа Зальца вибухла пожежа, що знищила господарські будинки вартости 8.000 зол. Пожежу спричинило необережне поведення з вогнем.

— **Напад на дідича.** Перемиська прокуратура наказала слідство в справі замаху на Яна гр. Дрогойовського, власника дібр у Цешаціні. Коли він вертав вечором з Ярослава до дому, хтось стрілив до нього з кріса. Куля пострілила йому груди, однак не смертельно. Під замітом замаху арештовано кілька осіб. Є це особисті порахунки.

— **Вбили осадника.** На полі коло Горохівців пов. Перемишль найшли селяни, що йшли на роботу до двора, змасакрованого якогось мужчину. Показалося, що це тіло осадника Казимира Ноги, який перед кількома роками набув землі при парцеляції сусіднього села Княжич і осів на ній з родиною. Попереднього дня вечором пішов до сусідних Гороховець, щоби купити тютюн і по дорозі хтось його вбив.

— **Ошуканець на женячку.** З Черновець утік з румунського війська Давид Тріхтер і опинився у Сх. Галичині, де доконав кілька ошуканств під покришкою женячки. В Болехові мав женитися з донькою тамошнього дорожкаря і вимантив від майбутнього тестя 100 долярів, з якими втік до Бучача. Тут натягнув подібним способом одного купця, від якого видурив 500 зол. З Бучача подався до Нагірянки, де за кілька днів збогатився знову на 100 долярів. Вкінці виїхав до Львова, де укравається, бо тимчасом румунська влада розіслала за ним стежні листи.

— **Загадочна пригода поліцая.** В Золочеві роздався 14. ц. м. вечором в заулку „Придубі" гук вистрілу. Коли збіглися прохожі, побачили біля дому д-ра Гесля постерункового державної поліції в калюжі крові. Куля пробила йому горішну часть ноги. Хто стріляв, він не знає. Його перевезли до шпиталю, де витягнули йому кулю. Є здогад, що він сам постріливcя, орудуючи неосторожно револьвером.

— **Хто вбив Кшишковського?** Два мужчини арештовані під замітом убивства поліцая Кшишковського в Бориславі, називаються Францішок Дітріх, літ 27 і Петро Дребут, літ 23. Не признаються до вини і нічого їм не доказано. Тому два роки закидувано їм також вбивство поліцая, але не доказано. Крім того арештовано багато інших осіб, які виказали своє алібі і тому їх випустили.

— **Вовки й дики.** До старостства в Коломиї прийшли звідомлення з постерунків поліції в Березові, Космачі та присілків про шкоди, які гуцулам заподіяли вовки та дики. Дики заподіяли багато шкід у бараболях і кукурудзі, а вовки зїли останніми часами шість ялівок, два барани й одну вівцю. Коломийське староство уладжує від 25. до 28. листопада велику облаву на вовків і дики в Коломийщині та Надвірнянщині.

— **Бандитизм.** На двох робітників з Городенки напали на дорозі чотири замасковані людці, які стероризували їх залізними прутами і колами та відобрали їм 25 зол. Поліція арештувала всіх чотирьох грабіжників. — Три незнані грабіжники, озброєні в револьвери, напали вечором на Івана Ґмерка з Борислава, що переходив крізь тустановецький ліс і зрабували йому кількадесять зол., плащ, вбрання та чоботи, пускаючи його тільки в біллі. Поліція глядає за бандитами.

— **Селяни проти священика.** В селі Добркові біля Пільзна (в західній Галичині) селяни не хотіли приняти нового адміністратора о. Літвінського. Відбули в костелі плебісцит, у якому заявилися за усуненим священиком Бялком і відібрали о. Літвінському ключі від костела. На днях о. Літвінського візвали до хорого. Коли священик у ризах підійшов до престола, щоби взяти Найсв. Тайни, юрба жінок виволікла священика з костела. Справою занялася влада

— **Крівава ніч на селі.** На дім Каміля Тельца в селі Гандлівці коло Ланьцута напало в ночі трьох озброєних бандитів і зажадали грошей. Розпочалася бійка з домівниками, що ставили завзятий опір. Підчас бійки один бандит почав стріляти, одначе убив тільки одного свого товариша а Тельца та його жінку ранив. Бачучи, що не дадуть ради, бандити втікли, залишаючи вбитого помічника. Його пізнали і поліція є вже на слідах двох інших бандитів.

— **Засудили провідників голодового маршу.** Суд у Ґрудзьондзу розглядав справу голодового маршу 200 безробітних, що йшли до міста Свеце. Тоді то прийшло до сутички учасників маршу з поліцією. Суд засудив ініціятора голодового маршу на один місяць вязниці та 105 зол. кари, а трьох безробітних по 6 місяців вязниці за участь у збіговищі та зневагу поліції. Всім припинено виконання кари на 3 роки. Решту обвинувачених увільнили.

— **Вбивство на спортовім грищі.** В містечку Бодзентин (келецьке воєвідство) підчас гри в копаного мяча прийшло до суперечки з причини невідповідно стрілених воріт. Підчас суперечки 19-літн. копун ножем пробив ученика народньої школи і цей помер. Суд засудив убивника на 4 роки вязниці.

— **Ріжні вістки.** Віденські лікарі встановили нову лікарську тарифу, на основі якої тяжка операція має коштувати найбільше 200 зол., візита лікаря у пацієнта в місті 4 зол., на селі 6 зол. — В Будапешті вродилася дитина що має серце зверху грудей. Дитина жиє. — Еріо б. французький премієр, пише спомини зі своєї подорожі по Радянщині.

— **Морози.** У східних і середущих стейтах Північної Америки настали сильні морози. Згинуло около 20 людей.

— **С. О. С.** Радіостація англійського корабля „Беренгарія" схопила сигнали С. О. С. (Сейв Авр Саулс — Рятуйте наші душі), які вислав англійський корабель „Саксільбі". Коли корабель „Беренгарія" приплив на місце, відки доходили сигнали, не застав уже корабля, тому здогадуються, що корабель затонув.

1.000 ІНВАЛІДІВ УГА ЖДЕ НА ПОМІЧ ГРОМАДЯНСТВА. ВШАНУЙТЕ ЇХНІ ЗАСЛУГИ І ПОСВЯТУ! ЧЕСТЬ НАРОДУ НАКАЗУЄ ЗАБЕЗПЕЧИТИ ЖИТТЯ ТИХ, ЩО В ОБОРОНІ ВІТЧИНИ ВІДДАЛИ СВОЄ ЗДОРОВЛЯ!

З нових видань.

Осип Турянський: СИН ЗЕМЛІ. *Частина І. і ІІ.* Ст. 126 і 126. Львів, 1933. *„Українська Бібліотека“* ч. 8.

Цю повість, видану після смерти автора, написав пок. О. Турянський більш як пять літ тому. Як і свої попередні рукописи, вправляв він її довго і ще довше шукав за видавцями. Написана вона чистою мовою, з замітною дбайливістю за стиль, має кілька місць, що залишають подих лірики, правда — перелетний, надто короткий подих.

„Сина землі" належить до тих творів, які звикли характеризувати одним словом: „надуманий", себто паперовий. Повторяється тут та сама хиба, що і в попередніх книжках Турянського, що хотів конче виводити себе як центральну фігуру і то в якнайсимпатичнішому світлі. Той Іван Куценко, що перекладає Овідія за доклад, що міг би бути добрим гімназійним учнем і що поводиться у графському домі як останній хам, не зеднує в читача ні на хвилину симпатії, дарма, що автор старається силоміць зробити із нього 100-відсоткового героя. Не будемо суперечатись за те, чи можливе, щоби польська графинка стала завзятою українською патріоткою під впливом такого неотеси. Ніхто не може збагнути, який мужчина може графинкам подобатися. Нам стає тільки моторошно від книжкових мудрощів, віршів і всієї поведінки цього буцім то інтелігента а трохи неінтелігентного саме тому, що він показує при кожній нагоді свою дешеву ерудицію, як зелений студентик.

Сама провідна думка „Сина Землі" замазана ріжними честійними епізодами, хіба що хочемо вважати провідною думкою ту буцім то патріотичну тенденцію, якто можна українізувати польські аристократки. Автор не вміє малювати психологічних станів своїх героїв і психольогію заступає міркуваннями, якби з газетної статті: „Мавка бачила лише одну можливість ратунку і справжнього людського життя для аристократії: навернутися назад на лоно українського народу..." Ось чому вона не хоче бути членом такої великопанськости, бо вона прийшла до висновку, що східно-галицька аристократія, відірвана від народу та позбавлена через те всіх ідейних основ життя, нічим не ріжниться від бездушности та безвартости всіх малих людей, котрі міняють або продають своє народнє й людське „я" в імя клича: „Де добре, там рідний край".

Уся повість перевантажена такими міркуваннями, що не дають нам безпосереднього доступу до дієвих осіб і псують увесь настрій. Усьому творові бракує свіжої думки і теми. *м. р.*

—o—

З театру.

„ПІРВАННЯ З СЕРАЮ".

Черговий виступ оперової кляси консерваторії П. Т. М., показав її в куди кращому світлі як останнім разом („Севільський цирульник"). У досить дбайливо підготовленій музично — передо-всім під оглядом памятевим у виконавців опері Моцарта „Пірвання з сераю", продукувалися з рівним успіхом п-і Мікелівна і Енджейовська і пп. Сніжок, Божик і Зубик. Всі вони старались, як могли; у всіх помітний великий поступ на шляху до сценічної зрілости. Томуто „тріюмфатором" вечора треба вважати режисера Улуханова, який зумів зрушити з місця навіть тих, ще зовсім сценічно і акторськи сирих адептів оперового мистецтва, які не тільки рухались по сцені, але робили це свідомо і зовсім переконуюче. Диригував д-р Сотгиз.

ант. руд.

З кіна.

Кіно „Касіно": „Тисяч і друга ніч".

Бачили ми багато таких фільм і не могли би присягти, чи і цієї не бачили вже колись. Князь, один із найближчих прибічників султана, мусить утікати перед султанською помстою, бо стає в обороні покривджених. Великосердя і сміливість цього героя в блакитною кровю межує з погордою для життя отак собі, для гарного жесту. Є тут і гарна рабиня, що дістаючи взадає у вязницю невинна і гарна, заздалегідь засуджена на те, щоб її інші ратували. Крім двох-трьох акробатичних скоків і бійок, крім гарних танечниць і балету в гаремі, все інше — таке саме, давно відоме. Жаль на головну ролю у такій фільмі Мозжухіна. Хіба жертвував він себе для „найкраще збудованої жінки у світі", що грає разом із ним.

Кіно „Атлянтік" і „Химера": „Кавалькада".

Перед представниками преси й запрошеними гістьми вчора в 10 год. вечора висвітлено у Львові вперше фільму, яку реклама давно заповідала як велику подію з історії кінематографії. Та реклама вартість фільми дещо переборщила, але фільма справді гарна й оригінальна. Вона представляє історію одної англійської родини на тлі світових подій з останніх 35-ти літ, від бурської війни до нинішніх днів. Величавими є миттєві наглядні сцени з великої війни, трохи слабшими сцени, що зображують нинішній хаос. Фільма має пацифістичну тенденцію, але її останні висновки дуже мінорні: вправді герої пють за братерство народів і вічний мир, але самі вони ані глядачі в це не вірять.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр.

Пятниця, 17. XI. год. 7.30 веч. „Фрайлейн Доктор".

Субота, 18. XI. год. 3.30 попол. шкільна вистава „Робінзон Крузо".

Субота, 18. XI. год. 7.30 веч. „Весілля".

Театр Ріжнородностей.

Пятниця, 17. XI. год. 7.30 веч. „Моя сестра та я".

Субота, 18. XI. год. 7.30 попол. „Моя сестра та я".

Кіна.

АДРІЯ: „Голос пустині".
АПОЛЬО: „Шпіон у масці" (Ганка Ордонівна).
АТЛЯНТИК: „Кавалькада".
ВАНДА: „Пожадана".
КАСІНО: „1002-га ніч" (Мозжухин).
КОПЕРНИК: „Новітній Робінзон" (Дуглас Фербенкс).
КОЛІСЕЙ: „Забута мельодія", ревія „Щось на біс".
МАРУСЕНЬКА: „Втрачений експрес", „Геть із тещею!"
МІРАЖ: „Конгрес танцює".
МУЗА: „Дивний дім" і комедія.
ПАЛЯС: „Мушу тебе здобути" (Іван Кепура).
ПАН: „Веселий караванир" (Власта Бурін).
ПАСАЖ: „Напятновані люди без совісти" (Кен Мейнард).
ХИМЕРА: „Кавалькада".
СТИЛЕВЕ: „Дика дівчина" та ревія „Автомат кохання".
УТІХА: „Братерство народів" і ревія.

Закордонне радіо.

Пятниця, 17. листопада 1933.

Відень (517.2) 10.20 „Івась і Гануся" вид. для дітей, 11.30, 12.00 Концерт; **Братислава** (279.3) 18.20 Скрипка, 20.05 Концерт; **Кошиці** (293.5) 12.30 Концерт; **Прага** (488.6) 17.05 Концерт Шубертових творів, 21.15 Лотиський вечір; **Кеніґсвустергаузен** (1634.9) 11.30 Веселі оповідання, 18.00 Поезії, 20.10 Концерт; **Ляйпціґ** (389.6) 15.00 Вок.-інстр. концерт, 21.00 Нар. музика; **Бреслав** (325) 16.00 Концерт, 20.10 Оп. вечір; **Будапешт** (550.5) 17.00 Фортепян, 19.30 Опера; **Міляно** (331.5) 11.15 Муз. вселяння, 20.45 Хор; **Рим** (441.2) 17.15 Вок.-інстр. концерт, 20.15 Лотиська музика.

Субота, 18. листопада 1933.

Відень (517.2) 12.00 Легка музика, 19.05 Вок. рецитаць; **Мор. Острава** (263.8) 22.55 Пісні, музика; **Прага** (488.6) 19.00 „Лібуша" оп. Сметани; **Люксембург** (1190) 22.00 Вок. рецитаць, 22.25 Оп. музика; **Ляйпціґ** (389.6) 20.00 Веселий вечір; **Мінхен** (533) 18.00 Пісоньки; **Бреслав** (325) 16.00 Концерт, 19.00 Гумор, 20.10 „Віденська кров" оп. Й. Штравса; **Букарешт** (394.2) 15.15 Концерт, 20.45 Спів; **Будапешт** (550.5) 17.00 Пісні; **Міляно** (331.5) 17.10 Кам. музика, 20.45 Оперетка; **Рим** (441.2) 13.00, 17.15 Концерт, 20.15 Дуети, 21.00 Опера.

Львівське радіо.

Пятниця, 17. листопада 1933.

7.00—7.55 Ранішня авдиція; 11.45 Комунікати, грамофон; 12.05, 12.38 Легка музика; 15.30 Господарські вістки; 15.50 Збіжева біржа; 15.55 Фортепян; 16.10 Оперетові дуети (Кавпе, сопран, Лясковський, тенор); 16.40 Серед книжок; 16.55 Болгарська музика; 18.00 Творення держ. влади; 18.20 Трансм. з літ.-арт. кабарету „Феміна"; 19.05 Всячина; 19.25 Фейлетон; 19.40 Спортові вістки; 20.00 Муз. балачка; 20.15, 21.15 Симф. концерт; 21.00 Академики літератури; 22.40, 23.05 Грам платни.

Субота, 18. листопада 1933.

7.00—7.55 Ранішня авдиція; 12.05, 12.38 Джез; 12.35 Спортові вістки; 15.30 Господарські вістки; 15.55, 18.20 Грамофон; 16.00 Авд. для хорих, сальонова орхестра; 16.40 Лекція фр. мови; 16.55 Оп. фрагменти Шаляпіна (з грам. плит); 17.15 Органовий концерт; 18.00 Шляхи господарської праці; 18.30 Актуальні жіночі справи; 18.55 Академики літератури; 19.15 Музика; 19.40 Авдиція з нагоди лотиського держ. свята; 20.50 Спортові вістки; 21.05 Техн. скринька; 21.20 Шопенівський концерт (фортепян, віольончеля, спів — Платівна, сопран); 22.00 Відчит у фр. мові; 22.15, 23.05 Танкова музика.

—o—

БІРЖА.

ГРОШІ.

У Львові в приватних оборотах у четвер платили за доляра по 5.25.

Золото: доляри 9.05, 9.07; франки фр. 36.40, 36.70; дукати 83.40, 83.70; рублі 46.70, 47.30; корони 37.40, 37.80.

Срібло без зміни.

У Варшаві в четвер були такі курси: Льондон 28.67, 28.69; Париж 34.86, Берлін 212.50, Цюріх 172.59, Амстердам 359.20, Нюйорк кабель 5.29.

ЗБІЖЕВА БІРЖА.

Ціни ж.	Підволочиська	льоко Львів
Пшениця двір	18.00—18.50	19.59—20.00
Пшениця збірна	16.75—17.25	18.25—18.75
Ячмінь на мливо	10.25—10.50	11.50—11.75
Висівки житні		7.50—7.75
Висівки пшеничні		8.50—9.00

Інші курси незмінені.

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗА".

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 16. XI.: масло дес. зол. 2.90, молоко 22 сот., сметана 90 сот., яйця 4.60—4.80 зол. за копу. Тенденція на молоко, яйця, масло сильна, на сметану устійнена.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

На Рідну Школу зложили в жовтні українці в Ряшеві 105.50 зол. Щиру подяку складає — Головна Управа. 607

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

ПОДЯКА.

Неумолима смерть забрала нам 30. жовтня ц. р. найдорожчого сина Михайла (Синя) уч. III. кл. Прибиті тяжким горем, складаємо отсею дорогою щиру подяку тим всім, що в часі його тяжкої недуги нас відвідали і розрадили, тим всім, що своєю участю звеличали його останню дорогу, а зокрема місцевому о. пароходві, учителям і шкільним товаришам (кам).

Якимчиці, в листопаді 1933.

Гринько і Наталія Тершаковець з дітьми.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло", Львів, Ринок 10.